

2013.
nov.

AKG-s magazin

Szubjektív

76

50
Ft

**Kutatók
éjszakája az
AKG-ban**

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Barát Anett (8)

Bődey Júlia (9)

Drucza Réka (9)

Gálosi Dóra (10)

Gulyás Ábel (10)

Halpern Bence (13)

Sengel Tamás (10)

Silló Júlia (8)

Somos Emma (7)

Szarka Zsombor (9)

Tóth Artúr (9)

Tóth-Stella Zita (8)

Vida Benedek (9)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

Blog: sz subjektiv.postr.hu

Archív: akg.hu/sz ub

Like: fb.com/sz subjektiv

E-mail: baranyai@akg.hu

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Chrenkó Tímea

A külön nem jelölt fotók forrása:

outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Az első AKG-s éjszaka

Október 4-e azért fontos dátum a 8. évfolyam életében, mert ezen a napon aludtunk benn az AKG-ban először. Néhányan ugyan nem jöttek el (akik, megjegyzem, sajnálhatják, hogy nem voltak ott, mert nagyon-nagyon jó volt), de a többség ott volt, és szerintem mindenki egy szuper élménnyel gazdagodott. Kivételesen mindenki nagyon várta az eseményt, lelkesen készülődünk, a szervezők és a patronusok igazán kitettek magukért, és nagyon sokat tettek azért is, hogy ez egy felejthetetlen élmény legyen. Rengeteg érdekes és izgalmas program volt, mint például csapatjátékok, éjszakai bújócska és honfoglaló bajnokság (hogy csak a legjobbakat említsük). És hogy hogy is szerveződött meg ez az éjszaka? Az egyik szervezővel, Csernik-Tihnn Szabasziánnal beszélgettem.

Sz ub: Honnan jött a bennalvás ötlete és kitől származik?

Csernik-Tihnn Szabaszián: Már pontosan nem is emlékszem, hogy ki találta ki. Az egyik tesiórán jutott eszembe a tavalyi bennalvás a színjátszóval, amikor a tesiteremben randalíroztunk és labdázunk. Én nagyon élveztem azt a programot. Úgyhogy az egyik barátommal teszióra után felmentünk, rá akartunk kérdezni a dologra. Harsit találtuk fönn, aki persze rögtön rávágta, hogy igen – ha megszervez-

zük. És megszerveztük.

Sz ub: Milyen volt szervezőnek lenni, mik a tapasztalataid?

Cs.Sz.: Én nagyon élveztem a szervezést. Amikor vége lett, alig tudtam elhinni, hogy most már megcsináltuk. Nagyon jó volt pizzát rendelni, 30 palack üdítőt venni, lufit fújni. A legjobb az volt, amikor végigmentem a folyosón, és mindenhol beszélgető, nevető embereket láttam, és hogy elmesélték nekem, hogy mennyi, számukra új emberrel beszélgettek.

Sz ub: Mit fogsz másképp csinálni a következő bennalváson (ha lesz ilyen)?

Cs.Sz.: A következő bennalváson (bár szerintem úgysem lesz), több pizzát rendelnék, és kevesebb programot raknék be, mert igazából – ahogy észrevettem – ezek nélkül is mindenki feltalálta és jól

érezte magát, és ennek én is nagyon örültem.

Sz ub: Voltak veszekedések a finanszírozás miatt. Véleményed szerint elég volt a célra szánt keretösszeg?

Cs.Sz.: Igen, valóban voltak. Az egyik osztálytársam 1000 forintot akart beszédeni mindenkitől. Én ezt egy kicsit túlzásnak találtam. Végül pár ezerrel lett kevesebb a pénzünk, de szerencsére beszállt pár szülő.

Sz ub: A szervezés során milyen más nehézségekbe ütköztél?

Cs.Sz.: Nem volt olyan sok nehézség. Kicsit talán az, hogy mindenki később fizette be a pénzt. Én nagyon élveztem az egészet. Nagyon jó volt, és nagyon örültem annak is, hogy mindenki élvezte, hiszen ez volt a célom.

Összességében nekem nagyon tetszett a bennalvás, jó volt az évfolyammal így is együtt lenni. Bízom benne, hogy a következő is legalább ennyire jó lesz, vagy ha lehet, még ennél is jobb. Azt hiszem, az egész évfolyam nevében megköszönhetem a szervezőknek és a patronusoknak is, hogy ilyen szuper programot szerveztek nekünk.

Tóth-Stella Zita (8. évf.)

Termtud péntek

avagy a kutatók éjszakája

Ki ne szeretne ott lenni egy olyan rendezvényen, amin az AKG-soknak sehova se kell menni, és még ajándék is jár érte? Ez az ajándék kétféle lehetett: vagy palacsinta teával vagy +5% termtudból, bármelyik epochából, ami nagyon sokat számíthat. Bevallom, én ezért is mentem el szeptember 27-én az országos Kutatók Éjszakájának AKG-s programjaira.

Persze, nem bántam meg, hogy elmentem, mivel nagyon izgalmas feladatokon kellett átvergődnöm magamat. Amikor teljesítettem egy megbízást, kaptam egy pecsétet, hogy részt vettem rajta – így volt ez mind a nyolc feladatnál. Az első játékban a Cakk teremben lévő interaktív táblán kellett dolgoznom. Nekem „szerencsére” a könnyebb feladat jutott, az újraélesztés. A nehezebbik viszont egy ember megmütése volt, ami már jóval keményebb kihívás.

A második próbatételnél az érzékszerveimet tették próbára, először a fületem egy madár/béka hangfelismerő játékban. Én a madarakat választottam. Volt ott a közönséges hollóhangtól egészen a csilpcsalp fűzikéig. Ennek az állomásnak a 2. része az optikai csalódásról szólt, a 3.-nál pedig az ízlelésemet tették próbára. Az volt a feladat, hogy a 4 íz közül, amit rákentek a nyelvemre, meg kellett mondanom, hogy édes, sós, savanyú vagy keserű ízű-e az adott dolog.

A harmadik feladat első része viszonylag egyszerű volt. Rajzolni kellett egy virágot, növényekből előállított festékekkel. A második része már bonyolultabb volt, mivel meg kellett mondani 5 festékről, hogy milyen virágból készültek (pl.: bodza, dió, csalán).

A negyedik feladat nagyon egyszerű volt, viszont annál érdekesebb. A feladat az volt, hogy nézzünk bele 4 mikroszkópba, amikben különböző mikroszkopikus vagy kicsit nagyobb élőlények voltak. A nagyja nem akart mozdulni, de a szűnyöglárva nagyon mozgékony volt és undorító.

Az eddigi feladatok termekben voltak, de a következő pár az aulában. Az újabb állomásnál robotika szakkörösök által készített robotokkal kellett harcolni a többiek ellen. A hatodik volt mind közül a legfontosabb, az újraélesztés. Kaptam egy kártyát, amire rá volt írva minden – a reagálástól kezdve a szájon át lélegeztetésig. Mindezeket a dolgokat egy bábnak kellett bemutatni. Mindeneset-

re, aki nem volt ott, annak a kedvéért leírom, hogy hogyan kell újraéleszteni valakit, ha baj van. Először is biztosítani kell a terepet, majd meg kell nézni, hogy reagál-e a sérült. Ha nem, akkor segítségért kell kiáltani, majd meg kell nézni, hogy lélegzik-e. Ha nem, akkor mentőt kell hívni, ezután pedig megkezdhetjük az újraélesztést a 30 mellkasi nyomással. Vigyázni kell rá, hogy nem túl erősen és hogy folyamatosan, ütemre kell csinálni. Az is fontos, hogy mindezt nyújtott kézzel végezzük el. Ha ezt elvégeztük, és még mindig nem reagál a sérült, végezzünk 2 befújást a szájba. Nem is olyan nehéz. És még életet is menthet! De ha ez nem volt érthető, akkor töltsd le az okostelefonodra a Celerus nevezetű elsősegélynyújtást segítő alkalmazást.

Az utolsó előtti feladat már teremben folyt ismét, úgy, ahogy az utolsó is. A játékos feladat lényege az volt, hogy egy speciális papírlapot kellett le- és felfelé mozgatnunk a webkamerával szemben. Ezzel az irányítással egy adott vonalon kellett végviginni egy pontot ezzel a mozgással. Érdemes volt megcsinálni, mivel a játék végi jutalom egy szelet csoki volt.

Az utolsó feladat a csillagászatról szólt, de leginkább a

Naprendszeréről. Az előadást az egyik szerzőtársam, Gálosi Dóra tartotta. Az előadását nem akarom fényezni, de látszott rajta, hogy sokat dolgozott vele, a szöveget kívülről tudta, és még színes és változatos képeket is mutatott a Naprendszeréről. Megtudtam például, hogy a Naprendszerből pontosan miért is taszították ki a Plútót, és hogy miért Shakespeare műveinek szereplőiről nevezték el az Uránusz holdjait.

Mellesleg az aulában óránként volt elsősegély-bemutató, és geocachingre is volt lehetőség. Tehát megérte elmenni, nem bántam meg! Az biztos, hogy nem unatkozott senki.

Szarka Zsombor (9. évf.)

A rendszám összetart

A szeptember 1-jén megrendezett AKG születésnap sok régi diáknak nagy meglepetéseket tartogatott. Felnőtt harmincasok egy csapásra képesek voltak átváltozni éretlen gyerekekké, amikor meglátták a régi osztálytársakat. A régi évfolyamok az iskolán belül kis osztálytalálkozókat is tartottak, én az 1993-ban kezdő Pikk-Kör-Treff-Káró évfolyam találkozójára néztem be.

– Milyen érzés 16 év után visszatekinteni a régi iskolákra? Melyik rész tűnik nektek ismeretlennek?

– Az egész új szárny, ahol nemrég mentünk keresztül, nem létezett akkor még.

– Gondolom, a régi kupac- vagy évfolyamtársak is újnak tűnnek ennyi év után...

– Hát, nekünk viszonylag gyakran van találkozó, éppen tavaly tartottuk az

érettségink 15. évfordulóját. Hetvenvalahányan elmentek oda az évfolyamból, szóval egészen nagy esemény volt.

– Azt mondják, a legtöbben a középiskolában találhatnak rá az igaz barátaikra. Rátok is igaz ez?

– Igen, teljesen így volt, bár ilyen szempontból a Treff kupacba járok a legösszetartóbbak, még saját treffes rendszámot is gyártottak, ami a mai napig megvan.

– Tervezitek, hogy hasonló szellemű iskolába járjon a gyereketek?

– Igen, szeretnénk, hogy vagy Waldorfba vagy ide

járjon, bár nálam ez csak két év múlva lesz esedékes.

Sengel Tamás (10. évf.)

A kezdetek

avagy, miként látja egy új hetedikes az AKG-t

Mielőtt kiderült, hogy sikerült a felvételem az AKG-ba, ezernyi kérdés volt a fejemben az iskoláról, meg úgy általában egy gimnáziumról. Mikor megtudtam, hogy jövőre már az AKG-ban kezdem az új tanévet, ezeknek a kérdéseknek a száma megtriplázódott a fejemben...

Ahogy telt a vakáció, egyre többet gondoltam a közeledő gólyatáborra. Napközben, éjszaka, sőt, még nyaralás közben is ezen járt az agyam. Tudtam, hogy a leendő tizedikesek szervezik, és kaptam csekély információt az indulásról. Csak jóval az angol szintfelmérő után tudtam meg magát a helyszínt és a szállásról pár információt, de ezek még milliányi kérdésekre nem adták meg a választ.

Aztán már azon kaptam magam, hogy szüleimmel lázasan csomagolunk a másnap kezdődő táborra. Ám én főleg nem a csomagolással

voltam elfoglalva, hanem sokkal inkább azzal, hogy milyen lesz az évfolyamunk, milyenek lesznek a gyerekek, maga a társaság, akikkel hét évig együtt leszek. Másnap ezekre a kérdésekre mind megkaptam a választ.

A Déli pályaudvar hemzsegett az AKG diákjaitól. Mindenki izgult, és kíváncsian leste a másik névtábláját. Aztán elindult a vonat, és mindenki nézte az integető szülők kezeinek sokaságát. Az út lassan, de annál jobban telt. Akik együtt ültek, egyre több dolgot tudtak meg a másiktól, és út köz-

ben hangzott el a végére már jól ismert első „AKG” kiáltás is. Ezek után hamar elrepült az idő, és erdei kisvasúttal történő utazás után meg is érkezünk Királyrétre. A tábor olyan gyorsan eltelt, mintha csak pár óras lett volna. Emlékeinkben még élethűen élnek a táborban megismert játékok, az „ó ha-

talmas dzsinn” és persze az éjszakai programok. A tizedikesek fantasztikus programokat találtak ki, és még annál is jobban valósították meg ezeket.

A szállás már nem volt ilyen problémamentes. Mondjuk, így utólag már semmit sem csinálnék másképp, mert az így megismert paradicsom-

leves örök emlék marad, nem beszélve a roppant „ilatos” ágyneműről...

A tábor végén úgy gondoltam, hogy már nem érhet nagy meglepetés az AKG-val kapcsolatban, hiszen ismerem a gyerekeket, és a nagy döntésen is túl voltam: megválasztottam patrónusom, ráadásul ez a 70 különböző gyerek a tábor végeztével egészen egy évfolyamként mozgott. Am amiről a legfontosabb kérdésem szólt, arra még nem kaptam meg a választ... Ez a kérdés nem más volt, mint a barátság(ok). Úgy gondoltam, hogy mivel legtöbbször nem fognak ismerni senkit, sokkal könnyebben lehet majd barátságokat kötni. Az igaz is volt, hogy szinte senki nem ismert senkit, de barátkozni egyáltalán nem volt könnyebb. Volt pár lány, akikkel többet beszélgettem, együtt voltam, de ez nagyon sokat változott már azon a pár napon is. Ami nem is baj, de egyik kapcsolat sem volt úgynevezett igaz barátságnak mondható. Am nem csüggedtem, inkább megújulva készültem a nulladik napra, aztán pedig a tanév kezdetére.

A nulladik nap hamar eltelt. Végigjártuk az iskolát, és megkaptuk életünk első AKG-s diáknapját. Az első tanítási nap – tanter-

meink keresgélésével – szinte elrepült. Most pedig már túl vagyunk pár epochazárón és egy hónapon az AKG-ban – és hogy mik a tapasztalataim? Nagyon sok jó dolog vegyítve pár kevésbé jóval. A tanórák hangulata nagyon jó. Hihetetlen jó kedvben telnek az órák, és észre sem vesszük, mennyi fontos információval bővül a tudásunk. A nyelvórák is hasonló tulajdonságokkal bírnak, mint a 90 perces órák, amiken csak első héten volt nehezebb figyelni hosszúságuk miatt, mostanra észre sem vesszük ezeket a különbségeket. A csibéken mindent megbeszélünk, be-

számolhatunk jó és rossz tapasztalatainkról. Nem lehet azt mondani, hogy nincs sok dolgozat, eddig minden hétfőn írtunk, de ez még nem volt kifejezetten megterhelő. A tanórákon sokszor szinte az összes szükséges tudnivalót megtanultuk, így a dolgozat megírása is könnyebb volt. Az epochazárókra azért többet kell tanulni, ami érthető is, hisz az egész háromhetes anyagokból írunk, de ezektől sem kell megijedni. A szünetek jól telnek, és a rendelkezésünkre álló ebéd lehetőségekre sem lehet rossz szavunk. Ami jól észrevehető és érdekes, az az, hogy hogyan alakulnak évfolyamunkon a barátságok. Már most vannak igen összetartó csoportok/klikkek, akik szinte mindent együtt csinálnak. Vannak olyanok, akiknek van pár barátjuk, akikkel együtt ebédelnek, együtt vannak, de ezek általában nem szoros kötődések. Ami viszont ilyen téren nagyon jó, hogy senki sincs egyedül. Annak ellenére, hogy még nincs jó barátja, nem baktat egyedül a szüne-

tekben és nem ebédel egyedül. Remélem, azért ezek a csoportok is rugalmasabbak és beengedőbbek lesznek, és mindenki igazi barátokra fog lelteni az évfolyamon. Nyilván ez nem az első pár hónapban fog kialakulni, és változni is fog a hét év folyamán. Am az közös mindenkiében, hogy még nagyon újnak érzi magát az AKG-val kapcsolatban... A folyosókon sem mozgunk úgy, és néha még mindig eltévedünk tesiórára menet, de biztos vagyok benne, hogy ez változni fog.

Összességében állíthatom, hogy végül minden kérdésemre kaptam kielégítő választ, ám abban tévedtem, hogy nem érhet meglepetés az AKG-val kapcsolatban, mert úgy gondolom, hogy a hét év folyamán ugyanúgy érhetnek meglepetések, mint az első pár héten – de igazi kíváncsisággal várom ezeket, na meg a következő éveket az AKG-ban.

Somos Emma (7.évf.)
fotók: Tornóci András

A Tik-Tak évfolyam nyitó témahete

**Nyitó témahét... Ha meghallod ezt a szót, vegyes érzések ka-
varognak benned. Egyrészt azért, mert ha elérkezett a nyitó
témahét ideje, akkor ismét elérkezett a barátok, a nevetés és a
szórakozás ideje is. Másrészt, ha kezdődik a nyitó témahét,
akkor vége a nyárnak, és lassan elkezdődik a sulis...**

Augusztus 26-án izgatottan éb-
redtem, ugyanis aznap volt a
nyolcadikos nyitó témahét első
napja. Én személy szerint na-
gyon örültem neki, vártam a ta-
lálkozást a barátaimmal, de egy
kicsit tartottam is tőle, mert
egy nyár alatt mindenki sokat
változhat. Mikor megérkeztem
a Keleti pályaudvarra, folya-
matosan a tömeget lestem, hát-
ha megpillantok egy-egy ismer-
ős arcot az emberek között, és
hamarosan meg is találtam az
évfolyam már gyülekező tagja-
it. A mostani témahét azért is
volt más, mert – mint azt a pá-
lyaudvaron megtudtam –, évfoly-
yamunk 3 új taggal bővült. Ez
mindenképpen új szituáció
volt, de amint láttam, mindenki
kedvesen fogadta az újakat, és
már az elején egész jól be tud-
tak illeszkedni.

Miután mindenki megérkezett,
felszálltunk arra a vonatra,
amivel Pécsre utaztunk. Hama-
rosan el is indultunk, és egy
közel 4 órás, fárasztó, de min-
denképpen vidám út után meg-
érkeztünk Pécsre, ahol várt már
minket a busz, ugyanis a valódi
úti célunk Orfű volt. Tehát
újabb egy órás buszozás követ-
kezett, ami azért is volt érde-
kes, mert nem mindenkinek ju-
tott ülőhely, ezért néhányan a
bőröndjükön ültek. Az út végé-
re mindenki elfáradt, ezért rögt-
ön el is foglaltuk a szállásun-
kat, amihez egy szép nagy kert
is tartozott. Ezután a patrónu-
sok beosztottak minket a 7-8
ágyas szobákba, és elkezdődött
a harc a legjobb ágyakért. De
végül a heverészsnek is vége
lett, elkezdődtek a programok.
Ennek a témahétnek a témája a
csapatépítés volt. A kerettörté-
net szerint egy konferencián
vettünk részt, amin 7 különbö-

ző népek kell bemutatnia saját
kultúráját, szokásait. Először
egy kérdőívet kellett kitölte-
nünk, ami alapján 9-10 fős cso-
portokba osztottak bennünket
(ezek voltak a népek), aztán
pedig csapatnevet és közös jó
tulajdonságot kellett kitalálni.
Ezek voltak egy adott nép jel-
lemzői. A 4 nap során számos
érdekes és vicces feladatot kel-
lett megoldanunk, amik közben
egyre jobban összekovácsolód-
tunk, és sokkal hatékonyabban
dolgoztunk.

Csütörtökön elmentünk Pécsre,
a Zsolnay-negyedbe, ahol sok
érdekes dolgot tanultunk a por-
celánfestésről és az égetésről,
valamint a Zsolnay család éle-
tébe is betekintést nyerhettünk.
Pénteken megtartottuk a záró-
napi konferenciát, amin arról
döntöttünk, hogy az egyes né-
pek belépjenek-e az ENSZ-be.
Ehhez viszont összegezni kel-
lett az eddigi 4 nap eseményeit,
szabályokat és szavazórend-
szert kellett felállítani. De egy
idő után a kerettörténet átment
valóságba, és már az egész év-
folyamot érintő, nagyon fontos
kérdésekről vitakoztunk.

Még észbe sem kaptunk, de
máris eljött az indulás napja.
Úgy elrepült ez a négy nap!
Persze a takarítás most sem lett
senkinek sem a kedvenc pro-
gramja, de talán az indulás előtti
csibe javított valamit a kedvün-
kön. Péntek délután tele élmé-
nyekkel, fáradtan, és a hétfői
óraktól tartva szálltunk le a vo-
natról. Összességében nekem
nagyon tetszett ez a témahét, jó
volt az évfolyammal és a patrónu-
sokkal is együtt lenni így, a
tanulás keretein kívül, még az
iskola előtt.

Tóth-Stella Zita (8. évf.)

Héha, srácok, figyeljetek egy kicsit rám!

Hetedikes nyitótábort szervezni hatalmas élmény. Tudtuk ezt már akkor is, amikor kicsit kevesebb mint egy évvel a tábor előtt nekivágtunk ennek a nem kis feladatnak. A Királyréten töltött öt nap pedig nemcsak a hetedik évfolyamban, hanem bennünk is mély nyomot hagyott.

Na de hogyan is kezdődik egy ilyen történet? Egy (akkor még kilencedikes) baráti társaság összeül, és pár darab pogácsa felett vitatkozva elkezdnek elmélkedni arról, hogy milyenek is látják a számukra tökéletes tábor. Persze közben mást is megbeszélnek, ezek a csevejek pedig elnyomják a szervezés baljósan fejük felett lebegő kötelezettségét. Pár hónappal és jó sok ilyen szervezési alkalmmal később a fent említett baráti társaság (akik ilyenkor már jó néhány viharos vitán vannak túl, ebbe talán kicsit bele is fáradtak) hangos nevetgélések közepette leadja a kész művet: egy nyitótábor pályázatot.

Utána következik a rettegés pár hete. A patrónusok részletesen átolvassák a pályázatokat, és döntenek. Az eredményhirdetés napján a megszokottól eltérően pedig tele van az adott évfolyam kisiskolája a reggeli nyitás alkalmával. Egy kis közzjáték, és végül csak kiderül a nyertes csapat neve. A kis társaság pedig először meg sem tud szólalni az örömtől, hiszen erre a lehetőségre vártak egész

évben. De aztán, amint az első meglepetés pillanatai elmúlnak, egymás nyakába ugrálnak, és hangosan visítoznak a folyosón.

Aztán eljön a nyár, és el is telik – várakozással és kisebb szervezésekkel tarkítva. Augusztus 20-a után pedig elkezdődik az igazi munka. Pár nap a suliban, amikor mindenki megfeszített tempóban dolgozik, és esténként alig alszik az izgatottságtól.

Persze a napokig tartó álmatlanságnak meg is lesz a következménye: a Nyugati pályaudvaron, kora reggel, hatalmas karikákkal a szemed alatt, furcsa jelmezbe öltözve, nagyjából hetven gyerekre várakozva nem lesz felültünésmes. De az adott időre (majdnem) mindenki időben megérkezik, és el is indulhatnak a varázslatos utazásra egy csapat izgatott és megszeppent hetedikessel.

Aztán következik az, amire nem számítottál. A tábor számodra egy csodálatos élmény, de már nem sok mindenre tudsz visszaemlékezni. És hogy miért? A válasz egyszerű: napi négy óra alvás a hiedelmekkel

ellentétben nem tesz jót a memóriának. A felelősség pedig hatalmas. Egy évfolyamnak adsz a közös életükre meghatározó élményt. És hogy jó lesz-e ez az első együtt töltött idejük, csakis rajtad múlik.

A programokról most nem fogok írni, de ha valaki kíváncsi, adok egy tippet: beszéljessen egy kicsit a Jumbó-Dáma-Király évfolyam tagjaival, hiszen ők tudják a leghitelesebben elmondani, hogy mi történt velük abban a bizonyos 5 napban.

A táborszervezők nevében pedig csak annyit szeretnék mondani (habár már párszor elmondtuk), hogy a „kicsik” kiartó lelkesedése nélkül nekünk se ment volna a tábor lebonyolítása. Nem szegte kedvüket egy-egy rosszabbra sikeredett reggeli torna, egy fárasztó „éj-

szakai túra” vagy egy esősebb nap miatti villámprogram. Szóval köszönjük.

Összességében pedig csak annyit: a sok-sok bonyodalom, a kevés alvás és a ritkán bekövetkező kisebb-nagyobb veszekedések ellenére a nyitótábor-szervezés egy nagyon királyi dolog. Szóval, aki előtt áll még a feladat, annak csak azt tudom mondani, hogy hajrá, megéri küzdeni érte. Egy tanácsom azért még hadd legyen: jól válogasd meg, kikkel szeretnél együtt dolgozni, mert a felejtetetlen tábor kelléke a jó csapat. Nekem szerencsém volt, legyen neked is.

Gálosi Dóra (10. évf.)
fotók: Tornóci András

Diákcégek a nagyok között

Az Alternatív Közgazdasági Gimnázium 10. évfolyamán a vállalkozás projekt keretében a tanulók diákcégeket hoznak létre, melyeket egész évben üzemeltetnek. Vásáron mutatják be termékeiket, versenyeken vesznek részt, és a szerencsésebbek, ügyesebbek nemzetközi piacra is kikerülhetnek a diákcé-

gek éves nemzetközi versenyén (ld. korábbi cikkeink: Egy AKG-s diákcég a világversenyen – Oslo / 69. szám, A diákcsoport, amelyik Magyarországot képviselte Londonban / blog)

Mostani cikkünkben a jelen tanév AKG-s diákcégeit mutatjuk be.

Együtt a zenéért!

C4M (Company for Music)

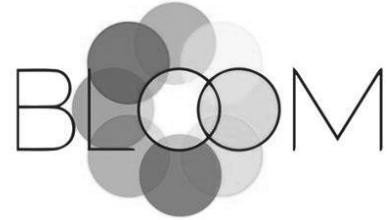
Érezted már úgy, hogy te is szívesen tennél valamit a zenészekért, hogy ne csak ők okozzanak örömet neked? A zeneszeretet végigkísérte az életedet? Imádod, ha egy tárgynak van története, és valamilyen hangulatot áraszt? Ránk ez mind igaz, ezért kezdtünk bele a C4M-be.

Na de mi is az a Company for Music? Kilenc lelkes fiatal alkotja, akik úgy érzik, hogy valamit szeretnének hozzáadni a magyar zenei élethez. És hogy ezt hogyan érjük el? Énekelni fogunk vajon? Nem, egyben biztosak lehetünk: nem szeretnénk ti azt, hogy én bármilyenfajta muzsikát produkáljak. Szóval, ha már tudjuk, mit nem fogunk csinálni, akkor azt is elmondom, mi lesz itt: készítünk jó sok zenével kapcsolatos terméket, és néha nagy bulikat szervezünk, kizárólag feltörekvő magyar együttesek meghí-

vásával. Milyenek a termékeink? Olyanok, amikről garantáltan eszedbe jut valami. (Ha más nem, akkor csak az, hogy vajon mi a csuda ez. Na de ez is egy gondolat.) Szinte teljesen újrahasznosítva gyártjuk őket, így a környezetet sem bántjuk. Emellett fő alapanyagunk olyan, ma már kevésbé használt tárgyakat veszünk, amikről mindenkinek a zene ugrik majd be. Így születik a bakelit-gítárpengető, a bakelit tál vagy a kazetta lámpa (és még sok más hozzájuk hasonló termék). És hogy miről zagyválólok, amikor azt mondom, bulikat szervezünk? Ne valami DJ-s, villogós, összevissza táncolós dologra gondoljatok itt, hanem igazi klubkoncertekre, jelenleg még talán nem olyan ismert zenekarok fellépésével. Na de az, hogy nem ismertek, nem feltétlen jelenti azt, hogy nem is jók.

Szebbé tesszük a napod

Bloom

Gondtál valaha szórakoztató dologként a mobilod töltésére? Nem? Ismerd meg a cégünket, és örökre megváltozik a véleményed.

Hosszú ideig tartott, mire kialakítottuk a cégprofilunkat, az eredmény azonban annál inkább meggyőző lett. Két termékünk, egy mobilalkalmazás és egy mobiltartó szoros kapcsolatban működik egymással. Ha töltőre dugod a telefonod és elindítod az alkalmazást, választhatsz, hogy virágot, cápat vagy mást szeretnél látni a kijelzőn, a kép pedig a töltőtség függvényében változni fog – például a virág kinő vagy a cá-

pa szájába beleúszik egy hal. A készüléken megjelenő eseményekhez látványban illeszkedő mobiltartó akár a lakás különleges díszévé is válhat. Ha úgy gondolsz, te is rajzolhatsz bármit, amit aztán elküldhetsz a barátodnak – de a végleges ábrát csak a mobilja teljes feltöltésekor fogja látni.

Vállalkozásunk kilenc tagot számlál, jómagam felelek az alkalmazásért és a weboldalakért. Rengeteg időt szánok arra, hogy könnyen és szórakoztatóan használható termékeket adjunk ki a kezünk közül. Reméljük, hamarosan a te napodat is feldobjuk!

Sengel Tamás (10. évf.)

Sőt: én inkább azt mondanám, hogy az ilyen kis együttesek a mai magyar zene rejtett kincsei. És ezeket a bandákat ti is felfedezhetitek majd velünk együtt. Például november 16-án a Könyvtárklubban, ahol fel fog lépni a Dust, Barkóczy Nóémi, a Founditem és a Subur-

band. És lehet, hogy most még fogalmatok sincs arról, hogy kik ők, de ez után az este után biztos meg fogjátok jegyezni a neveiket.

Addig is hallgassatok lelkesen zenét!

Gálosi Dóra (10. évf.)
www.company4music.com

YE, azaz Young Enterprise

Az InSight Company

Bizony, idén mi vagyunk azok, akiknek lehetőségük van kipróbálni magukat a vállalkozásban. Reményeink szerint ezzel sok tapasztalatot és gyakorlatot tudunk szerezni majd az év folyamán, és egy sikeres céget tudunk létrehozni közösen. Az év elején alakultak ki a csapatok, mindenki ötletelésbe kezdett, és jobbnál jobb javaslatok merültek fel. Kerestük, hogy melyikben látjuk meg azt az erőt, ami miatt elképzelhető lesz, hogy azt választjuk és azzal dolgozunk tovább. Két volt AKG-s vállalkozó segítségével nekiláttunk a munkának, és hétről hétre azon törtük a fejünket, hogy mi az, amire a világnak szüksége van.

Terveztünk, rajzoltunk, számolgattunk, és bizony, közben repült az idő, már az órán kívül is azon gondolkodtunk, hogy mit is lehetne csinálni. Állítom, ez az egyik legnehezebb része a

vállalkozásnak. Ha van egy nagyon jó ötlet, akkor azt már tovább lehet gondolni, és arra kell koncentrálni teljes erővel, hogy a megvalósítás is jó legyen, így létrehozva egy olyan dolgot, amit az emberek megvennének. Amíg nincs elég jó ötlet, amiben mindenki hisz, addig nem lehet a következő lépcsőfokra lépni.

A cégek közti feszültséget is egyre jobban érezni, hiszen vetélytársak vagyunk, szóval mindenki arra törekszik, hogy a saját ötlete legyen a legjobb. Ez természetes. A mi cégünk az elején kicsit dőcögösen indult, nagyon jó ötleteink voltak, de mindegyik nehezen megoldhatónak bizonyult, vagy később utánagondolva mégsem volt olyan hasznos. Mostanra szerencsére körvonalazódott, hogy mit szeretnénk, és végre látjuk a fényt az alagút végén. A kétések közül végre kiemelkedett

egy ötlet, ami megfogta a csapatot, és már nekiláttunk a munkának.

Hogy mi is ez az ötlet?

Onnan indultunk ki, hogy nagyon sok cég van, amiről tudjuk, hogy szennyezik a környezetet, társadalmi szempontból sem tesznek sokat a közért. Ezeknek a cégeknek segítenék egy szolgáltatással, aminek a lényege, hogy ellensúlyozzuk például azt, hogy sok szemetet termelnek, túl sok káros anyagot bocsátanak ki, miközben a terméküket gyártják. Mi különböző csomagokat kínálunk nekik, amiknek a segítségével jobba tudjuk tenni a helyzetet, és árnyalni tudjuk az emberek szemében kialakult negatív képet ezekről a cégekről.

Miért jó ez?

A megbízóknak azért, mert sokkal szívesebben vásárolja

meg valaki annak a cégnek a termékét, amelyikről tudja, hogy tesz valamit az emberekért, vagy éppen a környezetért. A többieknek meg azért, mert a megszervezett események közben hasznos dolgot teszünk, ezzel segítve másokat. És nekünk mi pontosan ebben a szerepünk?

A cégeknek mindig sok dolguk van, ezért megszervezzük helyettük ezeket a programokat, például mozgásos eseményeket, ételosztást és gyermekeknek/fiataloknak előadást az őket körbevevő világgal kapcsolatban, hogy ők mit tudnak tenni azért, hogy jobb legyen, mindezt a megbízó cég nevében.

Az ötlet megszületett, a kihívások csak most kezdődnek igazán. Hajrá YE!

Kutvölgyi Réka (9. évf.)

Carbon Equality

Sziasztok! A HOLMI évfolyamra járunk, és csütörtökönként a Young Enterprise foglalkozásokon hoztuk létre cégünket. 11-en fogtunk össze a cél érdekében, mely a környezetvédelem egy újabb formája. A cégünk neve CARBON EQUALITY, azaz karbonegyensúly.

Van egy londoni székhelyű cég (Carbon Solutions), amelyet támogatóknak mondhatunk, az ő megbízásukból dolgozunk. Amit mi csinálunk: krediteket adunk el személyeknek (és cégeknek), melyekkel egyensúlyozhatják az általuk kitaposott ökológiai (más néven: karbon) lábnyomot. Ez a lábnyom egyébként kiszámítható és így módon egyensúlyozható.

Ha még többet szeretnél tudni rólunk, keresd fel a Holmi évfolyamon egyik munkatársunkat illetve Facebook oldalunkat (Carbon Equality).

Nagy Dávid (9. évf.)
[www.facebook.com/
 carbonequality.ye](http://www.facebook.com/carbonequality.ye)

Prude

Azt hiszem, sokan észrevették már a különböző Prude feliratú matricákat az iskolában és annak környékén, vagy esetleg a szemfülesebbek a város több pontján is.

A Prude néhány lelkes, kreatív 10.-es emberből álló csoport, akik a divatot választották projektjük tárgyául, saját ruhamárkát alkotva szeretnének feltűnni a divatiparban. Saját terveik alapján készítik el termékeiket,

ők tervezik azokat és így tovább. Célközönségük olyan emberekből áll, akiket érdekel az utcai divat, és viselik is azt, de bárki megtalálhatja a számára megfelelő terméket, hisz nagyon sokszínű a választékuk. Drukkolunk nekik, hogy a sok munkájuk meghozza gyümölcsét.

Druca Réka (9. évf.)

Érettség(i), meg amit akartok

Amikor első osztályban beültem a padba, akkor nem is igazán mertem elképzelni még, hogy egyszer vége lesz ennek a rögös útnak az érettségi felé. De már csak pár hónap, és itt a vége. Nyavalygás helyett egy-két talán nem annyira unalmas gondolat fog jönni.

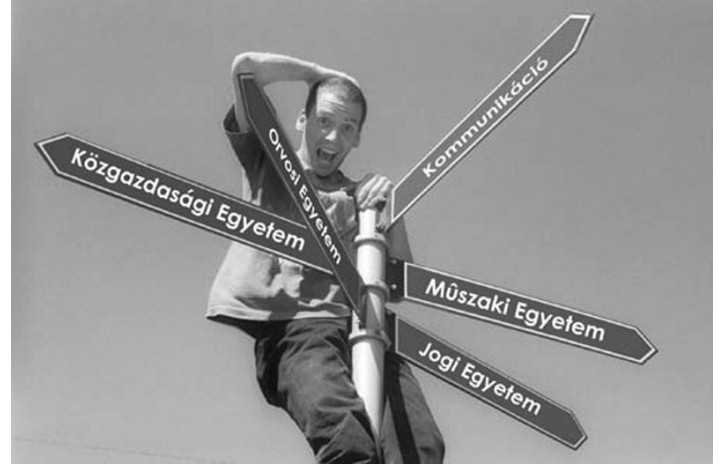
A legnehezebb az érettségiben nem az, hogy ki kell tölteni egy feladatsort, amihez mindenre szükség lesz, amit az elmúlt tizenhárom évben megtanultam – vagy épp nem tanultam meg –, hanem felnőni azokhoz az élethelyzetekhez, amik várnak téged az utolsó évben. Igen, előbb vagy utóbb téged is, kedves olvasóm.

Az a furcsa, hogy a középiskola végéig szinte mindent a kezdedbe nyomnak helyetted – játssz nyugodtan gyerekként, aztán az iskolában pedig végig mondják, hogy mit kell tenned. Aztán középiskola után ott az egyetem, de ez már nem ugyanaz. Hirtelen enyém lett a döntés. Soha többet nem akarom kinyitni a történelemlapjait?

Megtehetném jövőre. Nem az a hatalom a felnőtté válás folyamatában, hogy adnak neked sört a boltban, hanem az, hogy eldönthetem, ki akarok lenni.

Azzal szembesülök a környezetemben, hogy sokan ezt nem tudják vagy nem akarják tudni. Ebben nincs semmi szégyellni való szerintem. Hiszen mindenki szeret szabad lenni, de valakinek lenni, azt jelenti, hogy nem lehetsz bárki.

A pályaválasztás, hogy miből érettségizzünk, hogy mi érdekel minket – ezek nagyon nehéz döntések. Volt pályaválasztási meg árnyék témahét is az iskolában, de nem ez az, ami nekem a legtöbbet segített abban, hogy mi vagyok és mi nem vagyok.

Azok a pillanatok voltak a döntések szerintem, amikor azt mondtam: most megpróbálok valami újat. Amikor elmentem először Szubjektív újságírással vagy robotikára, amikor kutyákat sétáltattam egy menhelyen, vagy amikor leültem, és azt mondtam, hogy most beleásum abba magam, hogy kell telefonra programozni, vagy amikor a 24 órás programozási vers-

nyen úgy kellett kommunikációs protokollt írnom, hogy azt sem tudtuk, eszik-e vagy isszák azt.

Szóval, kedves olvasóm, az örültség és a váratlan lehet talán a döntés, a hatalom és ezzel járó felelősségnek a segítője.

Halpern Bence Márk
(13. évf.)

Anyukám egy színésznő

Sokan azt hiszik, hogy a színészek dolga egyszerű. Esténként csak felmennek a színpadra, elmondják a szövegüket, majd hazamennek. Hát, ez nem így van!

Ahhoz, hogy egy előadás rendezésén részt vegyél, több heti egész napos próbálás szükséges. Ami, tegyük hozzá, nem egy leányálom, hisz rengeteg szöveget kell megtanulnia minden egyes szereplőnek. Egy színésznek egyszerre 10-12 darab van benne a fejében. Még csoda, hogy előadás közben nem tévesztik el vagy nem felejtik el a szöveget. Bár ha ez megtörténne, arra az esetre ott van a sűgő, aki minden pillanatban sűgőre kész.

Anyukámnak, Kerekes Évának, sokszor van előadása esténként, most a Meggyeskertet (azaz a Cseresznyés kertet) pró-

bálják az Örkény István Színházban, ezért mostanában nem nagyon tartózkodik itthon. Látszik rajta, hogy nagyon fáradt, de ő azért 100 százalékos teljesítményt nyújt a darabban és az itthoni teendőiben is. Tudom, hogy nagyok az elvárásai saját magával szemben, ezért próbál mindet beleadni.

Amikor a Peer Gynt bemutatója közeledett, megnéztük a főpróbát. Ebben a darabban anyukámnak meg kell halnia, és ez a jelenet nagy hangsúlyt kap a darabban. Ugyebár, ha valakinek meghal az anyukája, az nem esik senkinek sem túl jól. Ezért a családom női tagjai

el is pityeredtek, de ahogy figyeltem a többi embert, ők is megkönnyezték ezt a jelenetet. Nagyon jólesett megölelgetni a szünetben, és tudni, hogy nincsen semmi baja.

Amennyire én tisztában va-

gyok velem, ő egy elismert színésznőnek számít, és én nagyon büszke vagyok rá, hisz az én mamám!

Silló Júlia (8. évf.)
fotó: Meggyeskert bemutató
hirado.hu

Egy 13 éves gyerek sokkal tájékozottabb, mint egy 23 éves?

Arra a kérdésre próbáltam választ keresni, mennyire érdekel minket, hogy mi történik körülöttünk a nagyvilágban. Szerencsére ismerőseim (és ismerőseim ismerősei) rendkívül segítőkészek, ha kérdőívkitöltésről van szó. Így egy rögtönzött mini-felmérést sikerült elkészítenem, ami egyáltalán nem biztos, hogy tükrözi az egész magyar társadalom véleményét.

Az eredményekből (ha nem is teljesen egyértelműen) kiderül, hogy a külvilág egy érdekes dolog számunkra. Arra a kérdésre, hogy milyen fajta hírek érdekelnek, legtöbben azt válaszolták, hogy a kultúráról szeretnek olvasni. Ezután következtek a tudományos cikkek, majd a magyar politika. A bulvár nem szerepelt olyan jól, mint amennyire azt várni lehetett: a kilenc választási lehetőség közül csak a hetedik helyet sikerült megszereznie. (Ráadásul, ha csak a 16-18 éves korosztályt nézzük, akkor a pletykák iránt érdeklődők száma még jobban csökken, itt az abszolút vesztes lett a műfaj.) Ezek az eredmények akkor jönnek ki, ha az összes válaszadót nézzük, akikből százegy volt. De engem ennél jobban érdekel a már említett 16-18-as korosztály, hiszen köztük élem én is mindennapjaimat.

Be kell valljam, előítéletes voltam. Úgy gondoltam, hogy a hírek nem sok mindenkit érdekelnek közülünk, hiszen olvasásuk helyett lehet sokkal izgalmasabb dolgokat is csinálni. Így gondolkoztam a velem egykorúakról, és azt kell mondjam, a felmérésem eredményén meglepődtem. Az első három helyezett ugyanaz a korosztályom esetében is, csak a sorrendben van különbség (tudomány, kultúra, magyar politika). Ezek után rögtön következik a nemzet-

közi politika és a gazdaság. A sport egészen a hatodik helyig lecsúszott, pedig egy focimeccs sokkal népszerűbb téma a beszélgetéseink során, mint az Európai Parlamentből érkező friss hírek.

Hétköznapjaim során nagyon sokszor találkozom azzal, hogy valakinek fogalma sincs arról, milyen számottevő pártok léteznek ma Magyarországon, vagy hogy mikor lesznek a következő választások. Ezek engem mindig megdöbbennek, hiszen el sem tudom képzelni, valakihez miért nem jutnak el ilyen információk. Viszont, ahogy a válaszokból kiderült számomra: a helyzet egyáltalán nem ilyen reménytelen. Szinte mindenki elmenne szavazni (ha megtehetné, hiszen még nem mindenki nagykorú), és reménykedjünk benne, hogy ez azt jelenti: a politika érdekel minket.

Na de mennyit tudunk róla? Két ellenőrző kérdésem volt: mikor lesznek a következő parlamenti választások, illetve, mi szükséges Magyarországon az Alkotmány (bocsánat, Alaptörvény) módosításához. A 16-18, 19-20 illetve a 30 fölöttiek korosztálya döntetlenül azonos helyen végzett. Nagyjából mindenhol a megkérdezettek fele adott helyes megoldást. Persze, ha pesszimisták lennénk, mondhatnánk, ez egy nagyon szomorú dolog. Hiszen az

lenne a cél, hogy két ilyen viszonylag triviális kérdésre mindenki jól tudjon válaszolni. De legyünk inkább optimisták (az sokkal jobb dolog). A 16-18 évesek még nem is mind szavazhatnak, tehát ők csak pusztán érdeklődők, ezért tudnak ilyen hasznos dolgokat. A felsőbb korosztályok esetében pedig abban reménykedhetünk, hogy lassan itt vannak a választások, tehát talán kicsit többen fogják majd követni a napi eseményeket is, hiszen a többség kíváncsi lesz a kampány üzeneteire, a pártvetélkedés aktuális állására.

Hogy a fiatalabb korosztályról is mondjak valamit: a bulvárral kapcsolatos kérdésekre (kik voltak a Megasztár eddigi győztesei? Kik lesznek az X-faktor új mentorai?) a 14-15 éves korosztály adta a legtöbb hibátlan megfejtést. Utánuk pedig a 14 év alattiak következnek. De nehogy azt gondoljuk, hogy őket csak ez érdekli. Akadt köztük meglepően tájékozott a napi politika terén is. Sőt, a 14 éven aluliak jobb eredményeket produkáltak ott, mint a bulvárra vonatkozó kérdéseknél.

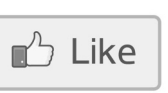
Ijesztő belegondolni, hogy egy 13 éves gyerek talán sokkal tájékozottabb, mint egy 23 éves.

És hogy honnan szerezzük be a legtöbb információt? Hát természetesen az internet hatalmas világából. Sokan mondják, hogy a nyomtatott sajtó korának vége. Ha csak ezeket a válaszokat nézzük, akkor sajnos igazat kell nekik adni. 82-en mondták azt, hogy internetes hírportálokat olvasnak, ezek után pedig a közösségi oldalak következtek. Klasszikus értelemben vett újságot csak nagyon kevesen olvasnak, ezeknél népszerűtlenebbek már csak a híradók voltak.

Hogy korosztályom politikához való hozzáállása mennyire fog megváltozni, azt nem tudhatom. Mindenesetre arra kíváncsi lennék, hogy ha most elmehetnénk szavazni, mi alapján döntenénk.

Gálosi Dóra (10. évf.)

Kövess minket!

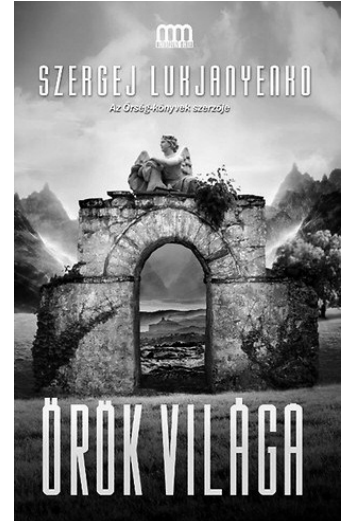
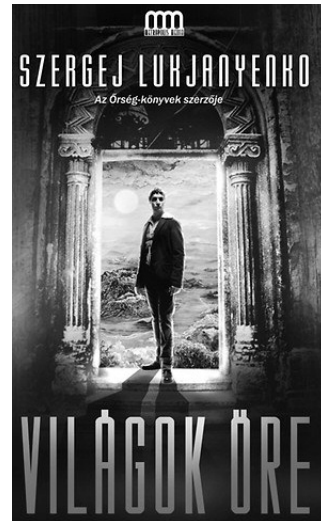
fb.com/Szubjektiv

Világok őre vagy örök világa?

Két különböző könyv, ugyanattól az írótól, hasonló címmel. A *Világok őre* az első könyv, az *Örök világa* a második. Sajnos nincs harmadik rész, mivel a második könyv végén van egy nagy csavar, de ne egyből a főszereplő halálára gondoljatok! De mit is jelent tulajdonképpen ez a cím?

A könyvet egy orosz író írta, Szergej Lukjanyenko. A történet egy Kirill nevű átlagos, hétköznapi emberről szól, aki Moszkvában él. Egy nap úgy ér haza, hogy a lakásában egy idegen nő lakik, aki ráadásul igazolni tudja, hogy három éve abban a lakásban él. Kirill nem érti az egészet, így hát elmegy a munkahelyére, hátha ott tudnak segíteni. A munkahelyén viszont azt állítják, hogy még a nevét sem hallották. Főhősünket a barátai, ismerősei, családja egyik napról a másikra elfelejtik, mintha sohasem ismerték volna. Mikor már nem tud mit kezdeni magával, hívják a mobilján, és egy vámtisztviselői felada-

tot ajánlanak neki – más világokba átvezető átjárónál. Mivel nincs jobb dolga, elfogadja, és ezzel másféle emberek világába csöppen: a „funkcionálisokéba”. Ezek az emberek különleges képességekkel rendelkeznek, szinte legyőzhetetlenek, sohasem betegek, sebeik gyorsan gyógyulnak, majdhogynem halhatatlanok. Csak egy hátránya van ennek a létnek: nem távolodhatnak el kilométerekre a funkcióiktól. És hogy mi ez a munka, amit Kirill kapott? És mik ezek a más világok? Egy nagyszabású kísérlet részei, amelyben az emberek csak tesztalanyok. Az első részben Kirill próbál tenni ellene valamit, de

nincs könnyű dolga. Ráadásul az első rész végére hatalmat kap, erősebb lesz, mint a kollégái, de nem sokáig lehet övé ez az erő. És hogy miért történt mindez? A könyvben megtalálod rá a választ.

Nekem a könyv nagyon tetszett, nem hazudok, életemben a legjobb könyv, amit olvastam, pedig sokat olva-

sok. Mellesleg csak azért nem írok róla hosszabban, mert az egész újságnak kb. a fele lenne tele ezzel, mivel olyan jó!

Szarka Zsombor (9. évf.)

*Szergej Lukjanyenko:
Világok őre (2011, 368 o.)
Örök világa (2012, 322 o.)
Metropolis Media*

Ételrendelés feketén-fehéren

Se szeri, se száma az étkeztetéssel foglalkozó cégeknek, a Foodpanda azonban megpróbál kitörni közülük – nem kevés sikerrel. Teszttem során a szolgáltatás weboldalát és mobilalkalmazását vizsgáltam.

Amikor először elindítottam az appet, nem gondoltam volna, hogy ekkora meglepetés fog rám várni. A kissé talán idejétmúltnak tűnő felületen elkezdtem begépelni az utcám nevét, amelyet írás közben automatikusan egészített ki a szoftver. Öt másodperc múlva már azon kaptam magam, hogy egy közeli pizzéria étlapját nézege-

tem, ahonnan néhány koppintással tudtam volna bármit rendelni. Később jöttem csak rá, hogy a GPS adatait is használhattam volna a tartózkodási helyem meghatározásához, ezzel megspórolva a gépelést. Némi csalódás ért ezután, amikor a mobilra tervezett weboldalon próbáltam meg ugyanezt reprodukálni. A második leg-

népszerűbb mobilböngészőt, a Safarit használtam, ezért sem értem, miért akadtam el már a keresésnél, ahol is az oldal 0 találattal örvendeztetett meg.

A számítógépre tervezett honlappal azonban újra visszatért a jó érzésem: minden olyan gördülékenyen ment itt is, mint az alkalmazáson belül (értelemszerűen a GPS itt nem érhető el), a felület pedig modern és könnyen átlátható.

Összességében csak ajánlani tudom a Foodpandát, megérde-

melten övék a világ legnépszerűbb ételrendelő appje. Ha legközelebb megéhezel a nagyszünetben, tegyél egy próbát vele!

Sengel Tamás (10. évf.)

A modern Zabhegyező?

Biztos vagyok benne, hogy sokan olvastatok már vagy legalábbis hallottatok az *Egy külön srác feljegyzései* (*The Perks of Being a Wallflower*) című könyvről. Abban is biztos vagyok, hogy elgondolkoztatok páran a könyv elején levő rövid mondaton is: „A modern Zabhegyező”.

Miután elolvastam ezt a mondatot, gondolkodni kezdtem, és rájöttem, hogy valóban sok közös van a két könyvben. Emellett arra is rájöttem, hatalmas marketingfogás volt odabiggyeszteni a könyv elejére ezt a sort. Kezdjük először az eredeti Zabhegyezővel. Nagyon kedvelem ezt a könyvet, többször is elolvastam, annyira elvarázsolt. A művet J. D. Salinger írta 1951-ben. A főszereplő Holden Caulfield, aki 17 éves, és már 4. iskolájából rúgták ki rossz magaviselete miatt. A regény 3 napon át tartó kóborlását mutatja be. Fél hazamenni a szüleihez, és elmondani nekik az igazat,

hogy ismét újabb iskolát kell számára keresni, így hát New York utcáin tengeti a napjait, saját kis világába burkolózva. Ez alatt a pár nap alatt számtalan dolog történik vele, és egyre jobban megismerhetjük őt. A könyv végén van a csattanó, kiderül, hogy Holden egy ideggyógyintézetben ülve meséli el ennek a 3 napnak a történetét.

Pár mondatban bemutatom az *Egy külön srác feljegyzéseit* is, ezt a regényt Stephen Chbosky írta. A főszereplő a 15 éves Charlie, akit furcsának, zárkózottnak és félénknek mutat be az író. Történetét leveleiből ismerjük meg, melyeket egy

olyan ismeretlen embernek küld el, akit a barátjának tekint. Számtalan dolog történik vele is. Családi viszályok, új barátok szerzése, az első nagy szerelem, még az első droghasználat is előkerül a könyvben. A csattanó itt is majdnem ugyanaz, Charlie elmeegógyintézetbe kerül.

Mind a két könyv bemutatja a tinédzserkor nehéz pontjait, de azt is, hogy ebben a korban milyen jó dolgokon megy keresztül az ember. Nagyon kedvelem ezeket a könyveket, de van két tanácsom. Az első az, hogy mindenképpen olvassátok el a Zabhegyezőt is. A második, hogy előbb olvassátok el az *Egy külön srác feljegyzéseit*, és csak utána nézzétek meg az ebből készült filmet, amelynek mellest nagyon jó a színészi gárdája.

Remélem, kedvet kaptatok ezekhez a könyvekhez. Jó szórakozást!

Drucza Réka (9. évf.)

Stephen Chbosky: Egy külön srác feljegyzései
(2012, 240 o.)
Alexandra Kiadó

Hajza a győzelemért

Ezt a filmet idáig kétszer láttam, mindkétszer moziban, de egyszer sem bántam meg. Hogy miért? Mert miatta kezdett el érdekelni a Forma 1.

Niki Lauda és James Hunt két teljesen különböző karakter. Niki szolid, csendes, a számok embere, James pedig nagyvilági, bulizós, nem érdekli semmi. Mi a közös ebben a két emberben? A versenyzés iránti vonzalom, hogy autókba szállva kergessék a másikat, néha az életük árán is. Hogy megmutassák a másinak, mire is képesek.

A történet ennek a két embernek a rivalizálását követi végig, a magánéletüket, a gondjaikat, hogy milyen nehézségekkel kellett szembenézniük karrierük során. A filmben nem is az

autók vagy a gyönyörűen felvett versenyek érintettek meg, hanem a film mondanivalója. A film felénél Lauda balesetet szenved és kórházba kerül súlyos sérüléseivel. Onnan kénytelen végignézni, ahogy ellenfele learatja az ő babérjait. Ennek hatására, mikor felépül, azonnal visszatér a pályára, oda, ahol majdnem meghalt, ahol a teste összeégett, és újra versenybe száll Hunttal. De aki nem lát mögöttes tartalmat a filmben, annak is remek szórakozás. A karakterek pontosan el lettek találva, és remekül alakítanak a színészek. Ami meg a

zenét illeti, hát az valami pazar. Hunt a 30-as éveiben meghalt, ezért csak Lauda nézhette végig kettőjük életének történetét a mozivásznon.

Vida Benedek (9. évf.)

Hajza a győzelemért
(*Rush*, 2013, 123')
Rendezte: Ron Howard
Szereplők: Daniel Brühl,
Chris Hemsworth

Milyen az élet Luxemburgban?

8 éves koromban anyukám állást kapott külföldön, így 2009 nyár végén családunk (szüleim, a húgom és én) kiköltöztünk Luxemburgba. Új iskola, új munkahely és új környezet: egy új élet várt ránk külföldön.

Az első évben a nagyi is kint volt velünk, aki sokat segített anyunak. Apukám minden hétvégén kiutazott hozzánk, majd vasárnap este vagy hétfő hajnalban visszautazott Budapestre. Nagyi igazi túlélőművész. Semmi nyelvtudással vígan elboldogult. Két héttel a kiköltözés után már tudta, hogy mi a prézli franciául, és hogy hogyan kell egy levélnyi fiambre-ot kérni, ami a legkedveltebb portugál gépsonka (persze ő dekában kérte vagy mutatta, de valahogy tényleg megértették).

Húgom, Paula, egy évet még egy francia napköziben töltött, majd négyévesen az ottani európai iskola óvodájába kezdett járni, a magyar szekcióba. Szegényke nagyon pösze volt még 3 évesen, nem is csodálkoztunk, amikor hallottuk, hogy neki a „bonjour” az inkább „bonjuij”, Joelle óvó néni pedig, „Jojejj” néni volt és maradt, bár már nincs beszédhibája. Én a harmadikat az európai iskolában kezdtem, ott is

volt magyar szekció. Két magyar osztály volt, mindkettő összevont. Egy tanára volt az első-másodiknak és egy a harmadik-negyedik-ötödiknek. Én, harmadikos korúként az utóbbiba jártam. Nándi bácsi volt a tanárunk, aki nagyon jól tudta tanítani a három osztályt. Ez a gyakorlatban úgy nézett ki, hogy miközben egy osztálynak magyarázott, a többieknek csoport- vagy írásbeli munkát adott. Ha valaki úgy gondolná, hogy miközben egy teljesen más anyagot magyaráz valaki egy másik osztálynak, nehéz lehet koncentrálni a te feladatodra, annak van némi igazsága, de erre voltak kitalálva a jól szigetelő fülhallgatók, amit az összes korosztály örömmel használt egy-egy bonyolult feladatsor megoldása közben. A mi osztályunkban összesen kb. 12-13-an voltunk. Ötödikes koromban mi ötödikesek összesen hárman voltunk (mind lányok), a negyedikesek szintűgy, a harmadikosok pedig öten. Ez így 11 gyerek, így alkotunk mi 2011-12-ben egy osztályt. Az európai iskolába nagyon sok különböző nemzetiségű gyerek járt, ezekkel mi „öszszekeveredve” jártunk európai- és nyelvórákra. Mindennap találkoztunk angolon dánokkal, németekkel, franciákkal, olaszokkal. Európai órán pedig ugyanilyen „színesen”, angolul kommunikáltunk a különböző gyerekekkel, és projekteket, mű-

vészi dolgokat készítettünk. Én nagyon szerettem ebbe az iskolába járni, örök emlékek maradnak a különleges órák és a színes közösség, nem beszélve arról, hogy szünetben, az udvaron, ha bármit mondtunk egymás között magyarok, azt elég kevesen értették meg. Anyukám az Európai Parlamentnél kapott állást, és ott dolgozott három évig, 50 magyar munkatársa között. Az épület egy nagy torony, amúgy a széles Kennedy sugárút két oldalán, a vörös híd lábainál helyezkedik el. Ezek a Kirchberg negyed kapui, amit EU negyednek is hívnak. A negyed egy fensíkon terül el. Sok modern irodaház, az Európai Bíróság (igazi Rodin szoborral a menzája előtt), az Európai Befektetési Bank, a Bizottság és a Számvevőszék áll még itt, meg pár lakópark, az Auchan, a mozi és a kedvenc pékségünk (az eladót is Paulának hívták, és nagyon finom volt a sonkás-sajtos croissant-juk). Az ország picit, 3 hivatalos nyelve van (luxemburgi, francia és német), és összesen 500 ezres a lakossága. Ez azonban mindennap

másfél millióra duzzad az ingázókkal, akik ide járnak dolgozni. Luxemburg egyébként nagyhercegség, jelenleg Henri uralkodik, 5 gyereke van, nemrég nősült meg a trónörökös. A város központjában áll a Nagyhercegi palota, a két főtér (a Place d’Armes és a Place Guillaume II.) szomszédságában. Nekem persze inkább a forrócsokizó jut eszembe a palotával szemben, ahová gyakran beültünk. Ott aztán a legegyszerűbbtől a legluxusabbig terjed a forrócsoki kínálat (pl. felnőtteknek alkoholosat, likőröst is lehet kapni, de van vagy 50 féle...). Nehéz ezt a 3 évet elmesélni, az őszi Schueberfouer-t (egy hatalmas vidámpark a

város közepén, minden szeptemberben csak 4 hétig működik, 2 millió látogatóval), a biopiacokat kéthetente a város legszebb terén vagy a bíró szomszédunkat, aki az egyik volt miniszterelnökünkkel járt vadászni. Sokszor mentünk át Németországba, a közeli, legrégebbi német városba, Trierbe – a csodás dómjával, a nyüzsgő sétáló- és vásárlóutcájával, ahol az ember az összes pénzét el tudná költeni 5 perc alatt, a gyönyörű Porta Nigrával (Fekete Kapu), ami még az ókori Rómából maradt meg, és a sé-

táloutca egyik szélén áll. Luxemburg városa tele van parkokkal, játszóterekkel, amelyek közül kiemelkedik a hajós játszótér, ahol egy hatalmas fahajó a mászóka, és ahol van vizes zsiliprendszer, melyben a helyi gyerekek már áprilisban, fürdőruhában strandolnak; a Merl park, a Coque, amelynek sportsarnoka egy óriási kagylót formáz, és nem is beszéltem még a kétszintes hegyes-völgyes óvárosról, ahol lifttel is le lehet jutni a lenti részre.

Hiányzik a két régi otthonom, mindkettő ugyanott volt, Kirchbergben. Az első 5 percre volt a sulitól és anyu, majd apu munkahelyétől. Ez volt a Gomez ház, amit berendezve béreltünk ki, és első éjjel bűdös matracokon aludtunk mindannyian a nappaliban – olyan állapotban hagyták ott spa-

nyol tulajdonosai, akik már nem bírták újra megszokni a hazájuk meleg éghajlatát. Ezért másfél év múlva visszaköltöztek, mi pedig átköltöztünk álmaink lakásába, a 4. emeleti, parkra, fensíkra néző klassz, nagy, modern lakásunkba.

Jó volt ott élni, Európa kö-

zépén, egy ugrásra Párizstól, Brüsszeltől, Frankfurtól, és jó volt mindig hazajönni, két napon át, Passauban megaludva... De ez most egyelőre a múlté. Áddi Lëtzebuerg!, Viszlát Luxembourg!

Somos Emma (7. évf.)

Fesztiválról olvastam

A rendkívül sikeres, 8 kötetes Szent Johanna Gimi sorozat után megjelent Leiner Laura legújabb ifjúsági regénye, a **Bábel**. Egy kicsit tartottam attól, hogy nem lesz olyan élvezetes, mint a Szent Johanna Gimi, de be kell vallanom, kellemesen csalódtam. A történet ugyanolyan fantáziadús és eredeti, és a karakterek is nagyon jól ki vannak dolgozva.

Bábel – a legnagyobb zenei fesztivál, valahol Pápa környékén. Mi sem lehet jobb, mint egy hetet eltölteni itt a barátainkkal, a szüleid nélkül! A történet főszereplője Latter Zsófi, aki életében először tölt el egy hetet egy zenei fesztiválon. A fesztivál eseményeit Zsófinak köszönhetően blog formájában olvashatjuk, aki lelkesen dokumentál minden pillanatot, és akinek legfőbb vágya, hogy találkozzon a zárónapi koncerten fellépő Red Hot Chili Peppers frontemberével, Anthony Kiedisszel.

Zsófi tehát lelkesen vág neki az ismeretlen világnak barátaival,

Napsival, Szaszával, Abdullal és Hipóval együtt. Miután összehozták, csomagokkal megrakodva érkeznek a pályaudvarra, majd szállnak fel a vonatra, ahol a fesztivál miatt már hatalmas tömeg nyomorog. Miután begördült a vonat Pápa állomására, onnantól még egy 2 órás séta következik a kánikulában. De miután megérkeznek és elfoglalják a sátorhelyüket, onnantól kezdődik az igazi pechsorozat. Ha még nem voltál nyáron fesztiválon, könnyen lehet, hogy ez a könyv egy életre elveszi a kedvedet az egészsőtől, ugyanis a felborult sátor, a hatalmas tömeg a koncerteknél

és a büfénél, a szélsőséges időjárás és a pénzhány sem javít a kedveden, főleg, ha az első fesztiválodról van szó.

De azért ne legyünk pesszimisták, egy ilyen jó helyen rengeteg izgalmas és jó dolog van, például a szabadság érzése, a barátok, a nevetés, és ne hagyjuk ki a várva várt koncerteket és az érdekes játékokat, programokat sem! Na meg egy ilyen fesztiválon nagyon jól lehet ismerkedni, sok új baráttra tehetsz szert, és ha szerencséd van, néhány rég nem látott ismerőssel is összefuthatsz.

Hőseinkkel rengeteg izgalmas dolog történik ez alatt az egy hét alatt (jó és rossz dolgok egyaránt), miközben felfedezik az Ázsia, Afrika, Amerika és Ausztrália színpadokat, és közben nagyon sokat tanulnak a fesztiváléletről is.

De vajon miért Bábel a fesztiv-

vál neve? És vajon Zsófi találkozik-e Anthonyval? Ezekre a kérdésekre választ kapsz, ha elolvasod a könyvet.

Tóth-Stella Zita (8. évf.)

Leirner Laura: *Bábel*
(2013, 528 o.)

Ciceró Könyvtudió Kft.

Két test, egy lélek

Szász János: A nagy füzet

Emlékszik még valaki arra, mikor kapott legutóbb magyar film fődíjat A-kategóriás filmfesztiválon? Már mint *A nagy füzet* előtt, ami Karlovy Varyban győzött? Régen volt, az biztos. Érdekes hát megbecsülnünk a rendező, Szász János új filmes munkáját, amely a nemrég elhunyt svájci magyar író, Agota Kristof regényéből készült. De megnézni nem a díj miatt érdemes, hanem mert: jó! Alighanem az elmúlt évtized legjobb magyar filmje, legalábbis azok közül, amelyeket láttam. Olyan film, amelyikkel talán megint lesz esélyünk az Oscar-díjra.

A történet egy ikerpárról szól, két tízegynéhány éves városi fiúról, akiket a II. világháború borzalmi miatt az anyjuk a nagyanjukhoz költöztet egy falu széli házba. Két, lelkileg összenőtt kamaszról, pontosab-

ban a lelki világukról, amelynek a durvulása egyenesen arányos a külvilág durvulásával. A zseniális Molnár Piroska által játszott nagymama bogaras és gonosz vénasszony, aki egyáltalán nem örül az unokáknak,

akiket akkor lát először. A fiúk ebben az isten háta mögötti faluban ismerik meg a háborút és élnek végig a borzalmait. Az édesapjuk kérésére, a tőle kapott füzetbe mindent lejegyeznek, ami velük történik. Akad lejegyezni való bőven: borzalmak és szörnyűségek nap mint nap... Közben a fiúk is megváltoznak: átalakul a gondolkodásmódjuk és a lelkületük. Megtanulnak kegyetlennek lenni. Gyilkosok lesznek ők is, mint mindenki más a háborúban. Hidegfejű gyilkosok, akik számára az ölés nem bűn, hanem az élet természetes velejárója. Nem mindennapi eset, amikor a nézők rokonszenveznek a gyilkossá váló emberekkel, de ezekkel a mostoha sorsú fiúkkal nehéz nem rokonszenvezni...

A nagy füzet lehegerlő alkotás. Pontos dramaturgia, elképesztően jó képek, kitűnő színészi alakítások jellemzik (a már említett Molnár Piroska mellett ki kell emelni az ikreket alakító Gyémánt testvéreket és a nagyszerű Ulrich Thomsent,

aki egy német tisztet játszik). Nem habkönnyű mese ez a film, hanem igazi dráma, feloldás nélkül. Nyomasztó mű egy nyomasztó korszakról, amely nagyon régen volt, valahogy mégis itt maradt velünk. Mint az aknák, amelyeket az államhatárra telepítettek, és amelyek hosszú évtizedek óta várják a földben, hogy felrobbanjanak. Ha vannak kötelező olvasmányok, miért ne lehetnének kötelező filmek is? Szász János filmjét valami ilyesminek gondolom.

Gulyás Ábel (10. évf.)

A nagy füzet (2013)
Rendezte: Szász János
Főszereplők: Molnár Piroska,
Gyémánt László, Gyémánt
András, Ulrich Matthes

Generációkat vonzott a Vidámpark

Rengeteg ember nagy bánatára idén szeptember 30-án végleg bezárta kapuit a budapesti Vidámpark.

Sok emlék fűződik ehhez a helyhez, hiszen már százhetvenöt év telt el azóta, mióta az emberek először léphettek be a kapuján. Mai formájában hatvan éve áll fenn, de a Körhintát, az egyik legrégebbi játékot, több mint száz éve indították el először. Ez azóta is remekül működik, és ezután sem hanyagolják el, hiszen néhány másik játékkal együtt megmarad.

Már a szüleink is ebbe a Vidámparkba jártak, amikor ők voltak gyerekek, és számukra is különleges volt minden alkalom, amikor eljutottak ide, és elmehettek az akkor még fából épült Elvarázsolt kastélyba vagy felülhettek a Hullámvasútra.

Éppen ezért több generációnyi ember látogatta meg az utolsó napokban a Vidámparkot. Szin-

te alig lehetett felülni egy-egy játékra, mivel mindenki el akart menni még egyszer utoljára szórakozni és feleleveníteni az emlékeiket. Az emberek egyik kedvencének tartott Break Dance előtt például há-

romnegyed órás sor állt, de végül mindenkinek megértte a várakozás.

Barát Anett (8. évf.)
fotó: panoramablog.eu